

YLÖSNOUSSEEN TODISTAJIA

Joh. 20:19-31

19. Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, opetuslapset olivat illalla juutalaisten pelosta koolla lukittujen ovien takana. Silloin Jeesus tuli ja seiso heidän keskellään ja sanoi heille: "Rauha teille!"
20. Sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran.
21. Jeesus sanoi heille jälleen: "Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät."
22. Tämän sanottuaan hän puhalsi heihin ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki.
23. Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joilta te kiellätte synninpäästön, ne jäävät syntiensä tuomion alle."
24. Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssaan, kun Jeesus tuli.
25. Muut opetuslapset kertoivat hänelle: "Me näimme Herran." Hän sanoi heille: "Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä, pistä sormeani naulojen sijoihin ja kättäni hänen kylkeensä, minä en usko."
26. Kahdeksan päivän kuluttua hänen opetuslapsensa olivat taas huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssaan. Ovien ollessa lukittuina Jeesus seiso heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille!"
27. Sitten hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni. Ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskova."
28. Tuomas sanoi: "Minun Herrani ja minun Jumalani!"
29. Jeesus sanoi hänelle: "Sen johdosta, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!"
30. Jeesus teki opetuslastensa nähden paljon muitakin tunnustekoja, joista ei ole kerrottu tässä kirjassa.
31. Tämä on kirjoitettu, että te uskoisitte Jeesuksen olevan Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskoessanne olisi elämä hänen nimessään.

Ylösousemuksen tosiasia ja ylösousemususko

Kristillinen usko seisoo tai kaatuu Jeesuksen Kristuksen ruumiillisen ylösousemisen mukana. Ellei Jeesus noussut haudasta, on uskomme turhaa ja itse asiassa uskovat kristityt ovat maailman surkuteltavimpia olentoja - niin kuin Paavali asian ilmaisee. Kristillistä uskoa ei kykene pitämään yllä se, että pitäydytään ylösousemususkoon, vaikkei ylösousemuksen tosiasiaa olisikaan.

Tänä päivänä on tosin muodikasta puhua uskosta, joka ei tarvitse mitään perusteita, ikään kuin usko kykenisi luomaan tyhjästä kohteensa. On tietysti lukemattomia tapoja kuvitella sellaista, mikä ei ole totta ja jopa uskoa näihin harhakuvitelmiinsa, mutta mistään sellaisesta ei kristillisessä uskossa voi eikä saa olla kysymys. Kristillinen usko ei synnytä uskon kohdetta ylösnoussutta Herraa, vaan ylösnoussut, ja siksi myös läsnä oleva, elävä Herra herättää jopa epäuskoisissakin sydämissä uskon.

Herra tuo epäuskoiselle mahdollisuuden uskoa

Pääsiäisen tapahtumat kertovat selkeääkin selkeämmin, että ensimmäiset Jeesuksen ruumiillisen ylösousemuksen epäilijät ja sen jopa epäuskossa torjuvat olivat Hänen omat opetuslapsensa. Herra joutui siksi useasti ja eri tavoin, toisistaan poikkeavissa olosuhteissa osoittamaan heille, että Hän eli ja että Hänen ylösousemuksensa oli niin konkreettinen, että

Häntä ei vain nähty, vaan Häntä voi koskea, Hän viritteli tulen ja tarjoili uudessa ylösnousemusruumiissaan, Hän söi omiensa kanssa ja he saattoivat käydä pitkiäkin keskusteluja Hänen kanssaan.

Ylösnousemuksen tosiasia ja Ylösnouseen Herran toiminta herätti lopulta opetuslapsissa uskon - jopa kuolemaa uhmaavan uskon, mutta se oli Herran toiminnan tulos. Tekstimme loppuosa kertoo, että evankeliumit on kirjoitettu meitä varten juuri siksi, että niiden totuudellinen ja vastaansanomaton todistusaineisto saisi meidät vakuuttuneeksi Ylösnouseen läsnäolosta ja sellaiseen yhteyteen elävän Herran kautta, että Hänen elämänsä synnyttää meissä uuden elämän.

Kuolema ja opit kuoleman jälkeisyydestä

Kuoleman ongelmaan ei ole mitään muuta todellista ratkaisua kuin se, että aidosti kuollut ihminen, jonka kuolema on myös toteen näytetty ja kestänyt riittävän kauan, jotta epäilyt valekuolleena olemisesta voidaan torjua, nousee ruumiillisesti ylös eikä koskaan sen jälkeen enää kuole. Mikään opetus kuolemanjälkeisyydestä ei nimittäin poista itse kuolemaa eikä ilman kuolleista nousemista sitä paitsi ole mitään varmuutta siitä, että mitään kuoleman jälkeisyyttä on edes olemassa puhumattakaan siitä, että voitaisiin tietää kuolemanjälkeisyyden luonteesta mitään. Mitkään rajakokemukset tai ruumiista poistumiskokemukset eivät nimittäin anna mitään uskottavaa ratkaisua itse kuoleman kysymykseen. Ainoastaan Jeesuksen ruumiillinen ylösnouseminen tuo vastauksen kuoleman tosiasian edessä. Vain Ylösnouseen opetus kuoleman jälkeisyydestä ja iankaikkisuuden luonteesta voidaan ottaa vakavasti.

Sielun ja ruumiin pelastus

Tänä päivänä on tosin niitäkin, jotka ajattelevat, että Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus on epäolennainen asia. Eikö sielun pelastuminen ole pääasia. Eräs japanilainen pastori kertoi minulle tavatessamme eräässä Raamattuun uskovien opiskelijoiden kokouksessa Tokiossa, että hän oli pappina ollessaankin vuosikaudet sivuuttanut ruumiin ylösnousemuksen ihmeellisen sanoman siitä syystä, että hän oli lukenut Raamattua japanilaisen buddhalais-väritteisen ajattelun 'silmälasein' ja tiedostamattaan tulkinut Raamatun kirjaimellisen ylösnousemusopetuksen jollakin lailla kuvaannolliseksi - mikä vaara on käsittääkseni suuri myös suomalaisella kristityillä. Hän kertoi, että hänen silmänsä avautuivat vasta sitten, kun hänen seurakuntansa oli rakentamassa hautakammiota. Hän joutui kysymään itseltään perustavaa laatua olevan kysymyksen:

"Mikä tehtävä hautakammiolla oikein on?" Ja vasta silloin hänelle selvisi: 'Mutta näistä tuhkistahan nousevat uudet ylösnousemusruumiit, joten hauta on pyhä paikka, se on ruumiin osalta Jeesuksen toisen tulon odotushuone, taivaan eteiskammio, josta vie tie eteenpäin täydelliseen ja loppuun saatettuun pelastukseen.

Jumala on Jeesuksen ristinkuoleman ja kuolleista nousemisen kautta valmistanut meille ei vain syntien anteeksiantamusta ja iankaikkista elämää, joka alkaa jo täällä ajassa, vaan myös ruumiin lunastuksen tai niin kuin yhtä hyvin voisimme sanoa ruumiin pelastuksen. Juuri se ruumis, joka kaikessa raihnaisuudessaan on nyt yllämme, on maaksi muututtuaan nouseva ylös (tai Jeesuksen paluun yhteydessä muuttuva) iankaikkiseksi uudeksi ruumiiksi, joka on oleva sitten myös pelastuneen sielun iankaikkinen asunto. Herra on valmistanut meille sekä sielun että ruumiin pelastuksen ja, kun ne molemmat ovat tulleet yhdeksi, olemme ehjiä, kokonaisia ja kokonaan pelastettuja.

Usko kirjoitetun sanan perusteella

Jos haluat todellakin päästä uskomaan ylösnousseeseen Kristukseen, käy tutkimaan Uuden Testamentin sanaa avoimin ja ennakkoluulottomin mielin. Herra on mahdollista edelleen kohdata, koska Hän puhuu omalle tunnellesi Sanansa kautta. Häneltä on mahdollista saada todisteet siitä, että Sinäkin saat syntisi anteeksi ja iankaikkisen elämän Hänen yhteydessään - aina lopullista ruumiin ylösnousemusta myöden.

Käykäämme siksi tarkastelemaan tekstimme sisältöä tässä tarkoituksessa:

Ensimmäisen päivän ilta

“Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, opetuslapset olivat illalla juutalaisten pelosta koolla lukittujen ovien takana.”

Kaikki kokoontuneet olivat Jeesuksen seuraajia, joiden sydämiä vaivasi pelko ja siksi ovet olivat tiukasti lukittu. Pelko oli täysin luonnollista tuossa tilanteessa. Se vihamielisyys, joka oli johtanut Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen, ei suinkaan ollut vielä kuollut. Kokoontuneet eivät tienneet, miten asiat kehittyisivät eteenpäin. Vihamielisyys saattoi aivan hyvin purkautua uudelleen heihin, Jeesuksen opetuslapsiin.

Kokoontuneina yhteen

Mutta kuitenkin he olivat kokoontuneet yhteen. Mikä oli koonnut heidät, jotka olivat piiloutuneet mikä minnekin? Ainoa asia, joka kykeni heidät tässä tilanteessa kokoamaan oli uutinen, että Jeesus eli, Hän oli noussut kuolleista.

Lukkojen takana ja peloissaan he siis yhä olivat, mutta he keskustelivat innokkaasti päivän tapahtumista varsinkin siitä, mitä viimeksi Emmauksesta paikalle saapuneet heille kertoivat tapaamisestaan Ylösnousseen Jeesuksen kanssa. He keskustelivat Herrasta varsin ristiriitaisten tunteiden aaltoillessa heidän sydämessään. Ihmettely ja toivo sekoittui pelkoon.

Rauha teille!

Sitten yhtäkkiä ylösnoussut Herra olikin heidän keskellään. Kaikki he tunsivat Hänet. Hän ilmestyi heidän keskelleen yliluonnollisella tavalla. Ovi oli lukossa, mutta Hän oli siinä. Sitten Hän puhutteli heitä käyttäen tavallista, päivittäistä ja tuttua tervehdystä:

“Rauha teille!”

Viimeinen asia, jonka Jeesus oli sanonut omilleen jäähyväispuheessa ennen ristin tapahtumia oli: *“Minä annan teille oman rauhani.”* Sen jälkeen he olivat nähneet Herran tien Getsemanen kautta Golgatalle, mikä oli jättänyt heidät kauhun valtaan. Hän oli sanonut: *“Rauhan minä annan teille,”* mutta heidän sisimmässään ei ollut tietoaakaan rauhasta, niin kuin he asian kokivat. Nyt Hän seiso i heidän keskellään kaiken tämän kauhean, tuskallisen, hirvittävän ja pelottavan jälkeen ja käytti heille tuttua tervehdystä. Nyt kaiken kauhun syy oli ohi, Hän oli kulkenut läpi sen, mitä he kaikkein eniten olivat pelänneet, ja sanoi heille: *“Rauha teille.”*

Sanottuaan tämän Hän näytti heille kätensä ja kylkensä, ettei heille jäisi mitään erehtymisen vaaraa. On kuin Hän olisi sanonut:

“Älkää pelätkö. Minä olen juuri se, jonka te näitte ja jota seurasitte. Minä olen se, jonka te näitte naulittavan ristille.”

Niin ensimmäisillä sanoillaan kuin näyttämällä haavojen jäljet Herra pyrki vapauttamaan heidät pelon vallasta.

Ilo ja rohkeus Herran näkemisestä

“Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran.”

He näkivät. Sana “näkivät” tarkoittaa enemmän kuin vain pelkkä näkeminen, se tarkoittaa näkemiseen perustuvaa ymmärtämistä. Jeesuksen näkeminen täytti heidät ilolla. Ovet olivat yhä lukitut. Juutalaiset olivat myös yhä ulkopuolella. Jäikö heihin sittenkin vielä aimo annos pelkoa? Ainakin hetkeksi pelko väistyi ja sydämet iloitsivat. Mikä tuotti heille ilon? Ylösnoussut Jeesus.

Sitten Jeesus toisti tervehdyksensä, sen saman ja tavallisen: *“Rauha teille.”* Mutta nyt tervehdys on liitettävä saumattomasti jatkoon:

“Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät.”

Jos ensimmäisen tervehdyksen tarkoitus oli vapauttaa heidät pelosta, sen toistamisella oli toinen merkitys. Sen tarkoituksena oli antaa enemmän kuin vapaus pelosta. Herra halusi jakaa heille nyt myönteistä rohkeutta ajatellen sitä tehtävää, johon Hän heidät oli kutsunut. Herra halusi palauttaa heidät tajuamaan sen tehtävän ja vastuun, jonka Hän oli heille uskonut. Hän oli valinnut heidät sanan viejiksi, lähettäiläikseen. Mutta Jeesuksen kuoleman näkeminen oli epäilemättä vienyt heiltä tyystin näyn maailman valloittamisesta. Heti ensimmäisestä ilmestymisestä asti ylösnoussut Herra palautti heidät kohtaamaan tehtävänsä maailmassa.

Vallan merkit

“Rauha teille. Niin kuin Isä on uskonut kaiken vallan Minun käsiini, niin Minä nyt lähetän teidät tämän saamani vallan alaisina suorittamaan Minun tehtäviäni maailmassa.” Hänen valtansa suurimmat merkit Hän osoitti omilleen näyttäessään heille käsiensä ja kylkensä haavoja. Uskoisin, että Hänen nuo lävistetyt kätensä olivat heidän yllään, kun Hän antoi toimeksiantonsa:

*“Rauha teille! **Niin kuin** Isä on lähettänyt minut, **niin** minäkin lähetän teidät.”*

Herra ei kutsunut heitä helpolle tielle. Kun Isä lähetti Hänet, haavat olivat Hänen arvonmerkkinsä. Kun he nyt pääsisivät osalliseksi uudesta ylösnousemuselämästä, heidät kutsuttaisiin kulkemaan ristin tietä, joka on samalla aina myös ylösnousemuksen tie.

Pyhän Hengen voima

“Tämän sanottuaan hän puhalsi heihin ja sanoi heille: ‘Ottakaa Pyhä Henki.’”

Kysymys oli tietenkin profeetallisesta puhalluksesta, joka kertoi heille kuka Pyhän Hengen heille tulisi helluntaina vuodattamaan. Niin kuin heidän saamansa tehtävänanto tapahtui Jeesuksen lävistettyjen käsien alla, samoin voima sen suorittamiseen tulisi Häneltä Pyhän Hengen vuodattamisen yhteydessä.

“Ottakaa Pyhä Henki.” Olemme vastuussa siitä, otammeko vastaan Pyhän Hengen. “Minun Isäni on lähettänyt Minut. Minä lähetän teidät. Teidän valtuutukseenne on siinä, että pysytte Minun valtani alla. Mutta te ette voi suorittaa tehtäväänne muuten kuin Pyhän Hengen voimassa.”

Synneistä päästäminen ja sitominen

“Joiden synnit te annatte anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut. Joilta te kiellätte synninpäästön, ne jäävät syntiensä tuomion alle.”

Tehtävä ja valtuutus julistaa syntien anteeksiantamusta tai pidättää se annettiin koko Herran seuraajien joukolle, kaikille Hänen opetuslapsilleen.

Mitä Isä lähetti Jeesuksen maailmaan tekemään? Käsittelemään syntikysymyksen ja siis kaikki synnit.

*“Sinun on annettava hänelle nimi **Jeesus**, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään.”* (Matt. 1:21)

Jeesus tuli maailmaan kohtaamaan sen moraalisen vararikon, turmeluksen, halvaustilan ja kirouksen. Miksi? Kantaakseen synnin, murtaakseen sen vallan, antaakseen ihmisille anteeksiantamuksen ja vapauden synneistä.

“Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät.”

Seurakunnan syvin tehtävä maailmassa on käsitellä syntikysymystä.

Onko minulla pelkästään sen perusteella, että olen Kristuksen lähettämä, oikeus sanoa yksittäiselle sielulle: Sinun syntisi on sinulle anteeksi annettu? Vastaus kuuluu: Kyllä. Kenelle minulla sitten on oikeus julistaa synninpäästö? Kenelle tahansa, niin miehelle kuin naiselle, niin lapselle kuin aikuiselle, nuorelle kuin vanhukselle, joka syntinsä tajuten kääntyy katumuksessa Jumalan puoleen ja uskoo Jeesukseen Kristukseen. Epälukuisia kertoja olen niin tehnyt. Olen saanut katuville ja syntinsä tunnustaville julistaa: Jeesuksen nimessä ja veressä sinun syntisi on sinulle anteeksi annettu. Mutta on myös tullut tilanteita, joissa jonkun sydän on ollut ylpeyttä täynnä tai hän ei ole halunnut luopua synnin harjoittamisesta, että minun on ollut pakko sanoa hänelle: Sinun syntejäsi ei anneta anteeksi, ne pidätetään, ne jäävät sinuun siihen asti, kunnes taivut parannukseen.

Viikon väliäika

“Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssaan, kun Jeesus tuli.”

Tuomas ei tullut muiden joukkoon. Vasta myöhemmin viikon aikana hän meni heidän luokseen ja he ottivat hänet avosylin vastaan ja kertoivat hänelle uutisen:

“Me olemme nähneet Herran.”

Epäilemättä he kertoivat Tuomakselle kaiken yksityiskohtia myöten, myös sen, miten Jeesus oli näyttänyt heille haavansa.

Mutta Tuomas kieltäytyi uskomasta kuulemaansa ilman todisteita:

“Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä, pistä sormeani naulojen sijoihin ja kättäni hänen kylkeensä, minä en usko.”

Toinen ilmestyminen kahdeksantena päivänä

“Kahdeksan päivän kuluttua hänen opetuslapsensa olivat taas huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssaan.” - edelleen epäuskon vallassa, mutta kuitenkin heidän keskellään. *“Ovien ollessa lukittuina”* - yhä edelleen ovet lukittuina, pelko ei ollut vielä täysin väistynyt, vasta helluntai toi rohkeuden - *“Jeesus seisoi heidän keskellään ja sanoi: ‘Rauha teille!’ Sitten hän sanoi Tuomaalle: ‘Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni. Ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni,”* - Jeesus tarjosi Tuomaalle samat todisteet kuin mitä muut olivat saaneet ja mitä hän oli vaatinut. Mutta sitten Jeesus varoitti häntä: *“Äläkä ole epäuskoinen, vaan uskova.”*

Epäily vai epäusko

Niin kuin Jeesuksen varoitus osoittaa, Tuomaan ongelma ei ollut epäily vaan epäusko. Uskovallakin on monenlaisia epäilyjä, mutta niiden kanssa hän saa tulla Jeesuksen eteen ja kertoa ne Hänelle. Epäuskossa on kysymys siitä, että ihminen asettaa itsensä kaiken mitaksi, hän mittaa jopa Jumalaa ja Herraa omilla kokemuksillaan ja omalla järjellään. Usko voi alkaa vasta nöyrytyksestä, jossa ihminen tunnustaa oman mahdottomuutensa ja itsekorotuksensa. Herran rakkaus näkyy siinä, että Hän tulee epäuskoisen luo ja auttaa hänetkin uskoon.

Tuomas näki Herran haavat ja hän sai katsella Jeesusta silmiin. Silloin hän sanoi peräkkäin

kaksi asiaa Jeesuksesta. Ne ovat erillisiä asioita, mutta kuuluvat samalla elimellisesti yhteen.
“Minun Herrani ja minun Jumalani!”

“Minun Herrani” ilmaisi hänen täyden vakuuttumisensa siitä, kuka hänen edessään seiso. Ja sitten heti perään *“Minun Jumalani”*, johon sisältyy viimeinen ja lopullinen totuus Jeesuksesta. Tuomas lausui syvemmän mahdollisen uskontunnustuksen. Uskossa on kysymys Herran korottamisesta siksi, kuka Hän on.

Autuas usko

Jeesus antaa tunnustuksen hänen uskolleen sanoessaan:

“Sen johdosta, että minut näit, sinä uskot.”

Ja sitten Hänen huuiltaan lähti viimeinen autuaaksi julistus:

“Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!”

Kenestä Hän oikein puhui. Muista kymmenestä opetuslapsestako? Ei toki. Hehän olivat myös nähneet ja uskoneet sen perusteella. Ylösnousseen Kristuksen silmät suuntautuivat niihin lukemattomiin ihmisiin, jotka sukupolvien saatossa tulisivat uskomaan Häneen vaikka eivät saisikaan Häntä nähdä. Herra julisti autuaaksi, onnelliseksi oman seurakuntansa, jonka usko Häneen perustuu Pyhän Hengen työhön Sanan kautta.

Myös Sinua Herra tahtoo auttaa uskoon

Jos Sinulla on aitoja vaikeuksia uskoa ylösnousseeseen Jeesukseen, niin muista, että Jeesus ei jättänyt Tuomasta epäilyjensä, epäuskonsa ja ahdistustensa keskelle. Herra tiesi ja näki Tuomaan ajatukset ja niiden syvimmat syyt. Jeesus vastasi niihin näyttämällä ylösnousemusruumiinsa haavojen jälkiä. Niissä Tuomas näki suunnattomasti enemmän kuin vain silmiä tyydyttävän todisteen siitä, että ilmestynyt Herra oli sama, jonka hän oli nähnyt lyötävän ristille. Hän näki niissä todisteen Jeesuksen käsittämättömän syvästä rakkaudesta häntä pelkuria, epäuskoista ja syntistä miestä kohtaan. Jeesuksen haavat olivat hänen syntiensä tähden lyödyt. Ylösnousemuksen tosiasia julisti Tuomakselle: “Sinun tähtesi tämän tein. Velkasi on maksettu. Syntisi on lopullisesti sovitettu. Sinä saat kaiken anteeksi.”

Ylösnousseen Jeesuksen haavojen todistuksen perusteella saan julkistaa Sinulle, joka tunnet oman syntisi niin kuin Tuomaskin: “Herran haavoissa on Sinun syntisi annettu anteeksi!” Käy Herran rauhaan. Armahdettuna saat sitten julistaa muillekin armoa sen Herran valtuuttamana, joka on Sinunkin Herrasi ja Sinunkin Jumalasi.